

בש"פ 4944/20 - מואמן מרדאוי נגד פרקליטות המדינה

בבית המשפט העליון

בש"פ 4944/20

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקש: מואמן מרדאוי

נגד

המשיבה: פרקליטות המדינה

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד מיום 14.7.2020 בעמ"ת
28105-07-20 שניתנה על ידי כבוד השופט ח' טרסי

בשם המבקש: עו"ד חן מאירי

בשם המשיבה: עו"ד מירי קולומבוס

החלטה

1. בפני בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 14.7.2020 (עמ"ת 28105-07-20, השופט ח' טרסי). בית המשפט המחוזי קיבל ערר שהגישה המדינה על החלטתו של בית משפט השלום בראשון לציון מיום 12.7.2020 (מ"ת 14812-07-20, השופטת א' אורן) והורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

ההליכים עד כה

2. ביום 7.7.2020 הוגש כתב אישום נגד המבקש. על-פי המתואר בכתב האישום, ביום 4.7.2020 בשעות הלילה עמוד 1

המאחרות שהה המבקש, שהוא תושב השטחים, בישראל. על-פי הנטען הוא נהג ללא רישיון נהיגה באזור ראשון לציון, כשהוא מסיע ברכבו שלושה תושבי שטחים ששהו אף הם בישראל שלא כדין. בעת שעוכב על-ידי שוטרים והתבקש להזדהות, המבקש מסר את פרטיו של אחיו המחזיק בתעודת זהות. בהמשך לכך בוצעה למבקש גם בדיקת שכרות, וממנה עלה כי הוא נהג תחת השפעת אלכוהול. לאחר שהובא המבקש לתחנת המשטרה, הוא החל להשתולל ולצעוק, נצמד לגופו של השוטר שהיה בתחנה וסרב לשבת עד שהשוטר נאלץ להדוף אותו.

3. בגין המעשים המתוארים יוחסו למבקש העבירות הבאות: כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל); הסעה ברכב של תושב זר השוהה שלא כדין לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל; התחזות לאדם אחר במטרה להונות לפי סעיף 441 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); נהיגה ברכב ללא ביטוח לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; נהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה ברכב בהיותו של הנהג שיכור (אזרחי נשוי) לפי סעיפים 39א ו-62(3) לפקודת התעבורה; וכן הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים. המבקש הסכים לקיומן של ראיות לכאורה אך טען כי ניתן להפיג את החשש מפני הימלטותו מן הדין באמצעות ערובות כספיות שיבטיחו את התייצבותו למשפט. כן נטען, כי אשתו של המבקש היא אזרחית ישראלית הנמצאת בחודש התשיעי להריונה, וכי המבקש נכנס לישראל כדי להסיעה לבית החולים.

5. ביום 12.7.2020 קבע בית משפט השלום כי ניתן להפיג את החשש להימלטותו של המבקש מן הדין באמצעות תנאי ערובה שיבטיחו את התייצבותו למשפט. זאת, בשים לב לכך שאמו ואשתו של המבקש הן אזרחיות ישראליות שיכולות לשמש כערבות. אשר למסוכנות הנשקפת ממנו, נקבע כי הגם שיש למבקש עבר פלילי הכולל שמונה הרשעות בגין עבירות דומות, כמו גם בגין עבירות רכוש, אלימות והצתת רכב מנועי - והוא אף ריצה מאסרים ממושכים - הלכה למעשה הוא הורשע בפעם האחרונה בשנת 2010 (בגין עבירות שבוצעו עוד קודם לכן). בנסיבות אלה, נקבע כי ניתן להתרשם שהמבקש עושה מאמצים על-מנת לשקם את חייו וכי עוצמת המסוכנות הנשקפת ממנו אינה מחייבת את מעצרו. בית משפט השלום הוסיף וציין כי בחודש ינואר 2020 המבקש הורשע בבית משפט צבאי בגין החזקת סכין, אך קבע כי אין בכך כדי לשנות ממסקנתו. בסיכומו של דבר, בית משפט השלום הורה על שחרורו של המבקש בערובה ובתנאים מגבילים, ובהם הפקדת מזומנים בסך של 10,000 שקלים, התחייבות עצמית בסך של 15,000 שקלים, ערבות צד ג' בסך של 10,000 שקלים, וכן איסור על כניסה לתחומי ישראל למעט לצורך דיונים בבית המשפט.

6. המשיבה הגישה ערר על החלטתו של בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי, וזה התקבל. בית המשפט המחוזי קבע כי מאז הורשע המבקש בפעם האחרונה בשנת 2010 הוא שהה במאסר ממושך מאחורי סורג ובריה ושחרר רק חודשים ספורים קודם לביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, כך שלא ניתן ללמוד מכך שהוא עושה מאמצים לשקם את חייו. אדרבה, ניתן להיווכח שבתקופה קצרה זו שב המבקש לבצע עבירות. במכלול הנסיבות, כך נקבע, לא ניתן להפיג את המסוכנות הנשקפת מהמבקש באמצעות ערבויות כספיות בלבד, ועל כן אין מנוס מלהורות על מעצרו עד תום ההליכים.

בקשה לרשות ערר

7. בקשת רשות הערר דנן מכוונת כלפי החלטתו של בית המשפט המחוזי. בעיקרו של דבר, המבקש שב על הטענות שהועלו בפני הערכאות הקודמות וטוען כי הוא עבר הליך טיפולי משמעותי במהלך מאסרו, וכי מכל מקום עבר פלילי כשלעצמו אינו מקים עילת מעצר. המבקש מוסיף וטוען כי החלטתו של בית המשפט המחוזי מפלה בינו לבין תושבי המדינה, שעומדת להם אפשרות להשתחרר לחלופת מעצר בתחומי ישראל או למצער למעצר בפיקוח אלקטרוני. המבקש מציין עוד כי בעת ששהה במעצר הוא חלה בנגיף הקורונה וביום 15.7.2020 הועבר לבידוד, ואף מטעם זה יש לקבל את הבקשה.

8. בהתאם להחלטתי, המשיבה הגישה תגובה לבקשה ביום 19.7.2020, ובה נטען כי דינה להידחות. המשיבה טוענת כי המבקש לא הצביע על שאלה עקרונית או נסיבות מיוחדות העשויות להצדיק מתן רשות ערעור. לגוף הדברים, המדינה טוענת כי קיימת בעניינו של המבקש עילת מסוכנות הנובעת מצבר העבירות שביצע לכאורה, לצד עברו הפלילי המכביד. עוד נטען כי לא ניתן לתת במבקש אמון, בשים לב לטיבן של העבירות המיוחסות לו, וכי לנוכח המסוכנות הנשקפת ממנו ספק אם היה משוחרר לחלופת מעצר גם אילו היה תושב ישראל.

דיון והכרעה

9. כידוע, אמת המידה למתן רשות ערר ב"גלגול שלישי" היא מצמצמת, ורשות כאמור תינתן במקרים חריגים בלבד, שבהם הבקשה מעוררת שאלה עקרונית או בהתקיים נסיבות פרטניות מיוחדות כגון פגיעה בלתי מידתית בזכויותיו של חשוד או נאשם (ראו למשל: בש"פ 1049/17 אבו רקייק נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (1.2.2017); בש"פ 2550/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.4.2019)). בענייננו, לא התרשמתי כי הבקשה מעוררת שאלה עקרונית או כי מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות להיעתר לה.

10. באשר לטענותיו של המבקש ביחס למצבו הרפואי, חזקה על שירות בתי הסוהר שידאג לספק לו מענה רפואי הולם. במידה מסוימת, יש במצב זה אף כדי לומר כי ממילא השיקולים הנוגעים לחזרת המבקש לביתו אינם רלוונטיים בטווח המידי.

11. סוף דבר: בקשת רשות הערר נדחית.

ניתנה היום, כ"ח בתמוז התש"ף (20.7.2020).

ש ו פ ט ת